

Pozwana oparła się w swojej nowej decyzji jedynie na zmienionej ocenie stanu wód rzeki Schwarze Sulm. Ta zmieniona klasyfikacja („dobry” stan wód zamiast „bardzo dobrego” stanu wód) jest sprzeczna z pierwotnym planem zagospodarowania. Ustalenia i oceny w planie zagospodarowania nie mogą być zmieniane nagle w wyniku decyzji administracyjnej ad hoc na podstawie nowych kryteriów. W przeciwnym razie łatwo można by obchodzić istotne przepisy materialne ramowej dyrektywy wodnej, tak jak w tym wypadku zakaz pogarszania stanu, jak też ważne przepisy procesowe, jak na przykład udział społeczeństwa.

(¹) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Câmpulung
(Rumunia) w dniu 21 lipca 2014 r. – Maria Bucura przeciwko SC Bancpost SA**

(Sprawa C-348/14)

(2014/C 361/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Câmpulung

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maria Bucura

Strona pozwana: SC Bancpost SA

Interwenient: Vasile Ciobanu

Podmiot trzeci będący w posiadaniu zajętych środków: SC Raiffeisen Bank SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z dyrektywą 93/13/EWG (¹) sąd krajowy, do którego wniesiono sprzeciw wobec egzekucji przymusowej opartej na umowie kredytu dotyczącej wydania karty kredytowej typu American Expres Gold w wypadku gdy zezwolenie na egzekucję przymusową zostało wydane pod nieobecność konsumenta, ma obowiązek dokonać oceny również z urzędu nieuczciwego charakteru prowizji przewidzianych w omawianej umowie, gdy tylko pozna okoliczności faktyczne i prawne potrzebne mu w tym celu, a mianowicie: a) prowizji za wydanie karty b) prowizji za roczne zarządzanie kartą; c) prowizji za roczne zarządzanie dodatkową kartą; d) prowizji za odnowienie karty d) prowizji za zastąpienie karty; f) prowizji za zmianę numeru PIN; g) prowizji za pobranie gotówki z bankomatów i okienek (własnych lub należących do innych banków w Rumunii lub za granicą); h) prowizji za zapłatę za towary lub usługi dostarczane przez podmioty gospodarcze w Rumunii lub za granicą; i) prowizji za wydrukowanie i przesłanie wyciągów z rachunku; j) prowizji za sprawdzenie stanu środków przez bankomat; h) prowizji za opóźnienie w spłacie; l) prowizji za przekroczenie maksymalnej wysokości kredytu; m) prowizji za nieuzasadnioną odmowę zapłaty, z zastrzeżeniem, że kwota tych prowizji nie jest określona w umowie?
- 2) Czy określenie odsetek rocznych w następujący sposób: „odsetki od kredytu obliczane są w odniesieniu do dziennego salda rozdzielonego na pozycje (płatności, pobrania gotówki, opłaty i prowizje) i do dziennej stopy odsetek odnoszącej się do okresu obliczeniowego. Odsetki obliczane są codziennie zgodnie z następującym wzorem: suma produktów kwoty każdej pozycji dziennego salda pomnożona przez stopę dziennych odsetek obowiązujących w odpowiednim dniu; stopa dziennych odsetek obliczana jest przez podzielenie stopy rocznej przez 360 dni” – które to ma zasadnicze znaczenie w kontekście dyrektywy 87/102/WE Rady z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego zmienionej dyrektywą 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. o podobnym brzmieniu – jest sformułowane prostym i zrozumiałym językiem zgodnie z art. 3 i 4 dyrektywy 93/13/EWG?
- 3) Czy brak wskazania kwoty prowizji należnych na podstawie umowy i włączenie do umowy zasad obliczania odsetek bez wskazania ich kwoty pozwala sądowi krajowemu – zgodnie z przepisami dyrektywy 87/102 Rady z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (²) zmienionej dyrektywą 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. (³) oraz z przepisami dyrektywy 93/13/EWG Rady – uznać, że takie braki w umowie kredytu konsumenckiego powodują, iż w konsekwencji danego kredytu udzielono bez prowizji i odsetek?

- 4) Czy współdłużnik umowy kredytu mieści się w pojęciu „konsumenta” w rozumieniu art. 2 lit. a) Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich i art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 87/102/EWG?
- 5) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy zasada skuteczności praw przyznanych przez dyrektywę jest zachowana jeżeli o kwocie odsetek, prowizji i opłat poinformowany zostaje jedynie dłużnik główny poprzez comiesięczny wyciąg z rachunku lub poprzez wywieszenie ogłoszenia w siedzibie banku?
- 6) Czy dyrektywę 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że bank ma obowiązek pisemnego poinformowania zarówno dłużnika jak też współdłużnika o maksymalnej wysokości kredytu, rocznych odsetkach i kosztach mających zastosowanie od dnia zawarcia umowy kredytu oraz o warunkach, w których elementy te mogą ulec zmianie, o procedurze zakończenia umowy kredytu i o jakiegokolwiek zmianie następującej w czasie obowiązywania umowy kredytu w odniesieniu do rocznych odsetek lub kosztów powstałych po podpisaniu umowy kredytu, w chwili gdy zmiany takie mają miejsce, listem poleconym z potwierdzeniem odbioru lub w drodze nieodpłatnie dostarczonego wyciągu z rachunku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz pkt 1 lit. e) załącznika do dyrektywy (Dz.U. L 95, s. 29)

⁽²⁾ Dyrektywa 87/102/EWG Rady z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. L 42, s. 48).

⁽³⁾ Dyrektywa 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. zmieniająca dyrektywę 87/102/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. L 101, s. 17).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia)
w dniu 22 lipca 2014 r. – SC Capoda Import Export SRL przeciwko Registrul Auto Român,
Benonowi Nicolaeowi Bejanowi**

(Sprawa C-354/14)

(2014/C 361/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem: SC Capoda Import Export SRL

Druga strona postępowania: Registrul Auto Român, Benone Nicolae Bejan

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a konkretnie art. 34 TFUE, art. 31 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów [dyrektywę ramową] ⁽¹⁾ oraz art. 1 lit. t) i u) rozporządzenia (WE) nr 1400/2002 ⁽²⁾ Komisji Europejskiej, można interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 1 ust. 2 Ordonanța Guvernului [rozporządzenia rządu] nr 80/2000 ponieważ wprowadza on środek o skutku równoważnym do ograniczenia ilościowego w przywozie, zważywszy że zgodnie z tym przepisem do celów swobodnego przepływu (sprzedaży, dystrybucji) nowych produktów i materiałów konsumpcyjnych, zaliczających się do kategorii produktów i materiałów konsumpcyjnych dotyczących bezpieczeństwa ruchu drogowego, ochrony środowiska naturalnego, efektywności energetycznej i ochrony przed kradzieżą pojazdów drogowych, konieczne jest przedstawienie przez sprzedawcę/dystrybutora/przedstawiciela handlowego, wydanego przez producenta, świadectwa homologacji typu lub certyfikacji dla celów wprowadzenia do obrotu lub sprzedaży albo – jeżeli sprzedawca/dystrybutor/przedstawiciel handlowy nie otrzymał go lub nie jest w jego posiadaniu – konieczne jest przejście procedury homologacji danych produktów w Registrul Auto Român [rumuńskiej ewidencji pojazdów] i uzyskanie świadectwa homologacji typu dla celów wprowadzenia do obrotu lub sprzedaży wydawanego przez Registrul Auto Român i biorąc pod uwagę, że jakkolwiek sprzedawca/dystrybutor/przedstawiciel handlowy posiada certyfikat zgodności dla celów wprowadzenia do obrotu lub sprzedaży części udostępniony przez dystrybutora z innego państwa członkowskiego UE, który to prowadzi swobodnie dystrybucję rzeczonych części na terytorium tego państwa członkowskiego UE, wspomniany certyfikat nie wystarcza dla umożliwienia swobodnego przepływu/sprzedaży/dystrybucji omawianych towarów?